

Emily D. Beňová

V OBJATÍ
Manželka

VOBJATÍ

Manžela

Emily D. Beňová

III. a IV. diel tetralógie

Emily D. Beňová
V objatí manžela

VYŠLO AJ AKO TLAČENÁ VERZIA

Copyright © by Emily D. Beňová
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELLER

vydanie tretie

ISBN tlačenej verzie: 978-80-8252-075-3

ISBN e-knihy: 978-80-8252-076-0 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-8252-077-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePub)

ISBN e-knihy: 978-80-8252-078-4 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

www.bestseller.sk

Ďakujem tým, ktorí vo mňa veria.

Vďaka VÁM mám chuť ísť ďalej.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, uchovávať v rešeršných systémoch alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

1. kapitola

„Šťastný nový rok!“ kričia rodičia celí vytešení a hádžu sa mi jeden po druhom do náručia. Pripíjame si vychladeným šampanským, po ktorom ma zaiste bude bolieť hrdlo, a sledujeme ohňostroj, ktorý zosnovali susedia.

Otec odpálil iba niekoľko svetlíc, pretože pyrotechniku tohto typu nikdy nemal rád. Tesne po polnoci k nám dorazia blízki susedia, aby sa s nami zvitáli a popriali nám šťastný nový rok. Túto časť som mala vždy najradšej, no práve tento Silvester mi pripadá akýsi fádny. Objatia ma netešia o nič viac ako vedomie, že tieto sviatky sú ešte depresívnejšie než tie minuloročné.

Vzduch štípe líca a z neba sa na nás sype krištálovo biely sneh. Tučné snehové vločky zasypávajú celé okolie a pripomínajú mi bezstarostné detstvo.

Susedka, pani Winsdorfová, mi stisne pravačku a milo sa na mňa usmeje. „Šťastný nový rok, pani doktorka.“

„Len Mel,“ pípnem, no myslím, že moja poznámka je úplne bezpredmetná. Pani Winsdorfová ma inak ako doktorka nebude volať asi nikdy. Jednoducho si na to budem musieť zvyknúť. „Krásny nový rok aj vám, nech je plný pozitívnych okamihov!“

Žena sa milo usmeje a pobúcha ma po ruke, za ktorú ma drží v povzbudivom geste. „Ďakujem, dušička.“

„Ako sa máte, pani Winsdorfová?“ spýta sa jej moja mama, ktorá sa s ňou ešte včera v obchode stihla spriatelíť.

„Ako žena v pokročilom veku,“ zasmieja sa. „Nohy mi už neslúžia, ako by mali, no ruky aj oči mám ešte stále dobré, tak som sa dala na pletenie.“

„To naozaj? Aj ja občas pletiem. Papuče a svetre,“ povie mama a žena sa na ňu zoširoka usmeje.

„Aj ja pletiem papuče. Kedysi som pletla aj svetříky na svoj-

ho psíka, " mumle susedka a mne sa okolo ramien ovinie mužská paža. Vzhliadnem na otca a on sa na mňa usmeje.

„Si ako reklama na nudu.“

Zasmejem sa. „Som v pohode.“

„To hovor tej susedke. Ja viem, že sa trápiš.“

„Nechaj to tak, oci. Mám len zložité obdobie.“

Oco si vzdychne a vtláči mi pusku do vlasov. Nič viac nepovie, vie, že by to aj tak nepomohlo. Nikdy nebol z tých otcov, ktorí vedeli hodiny školit svoje dospievajúce deti. Toto nechával vždy radšej na mamu. No čo sa týkalo školy, domáce úlohy boli jeho parketou.

Stojíme v tichosti a hľadíme na nebesia, ktoré hýria jasnými farbami. Vzduch je nasiaknutý zápachom síry a ešte pred okamihom jasné okolie sa ponorilo do hustého dymového závoja. V domoch štekajú vydesení psi, medzi nimi aj môj Buldog, pretože New York stále žije ohňostrojmi a na dvoroch pred domami postávajú oslavujúci ľudia.

„A sme o rok starší,“ povie mama a objíme ma z druhej strany. Neujde mi, že susedka vykročí domov v sprievode ďalších susedov. Odkedy jej zomrel pes Mufin, je stále sama. Nemá rodinu, ktorá by ju navštevovala, a moje návštevy sú zriedkavé.

„Hovor za seba. Ja som nezostarol ani o minútu,“ poznamená otec a mama sa na neho zamračí.

„Vážne? A čo tie šediny? Tie tam minulý rok veru neboli.“

„Zrejme do krásy, drahá. Ako dobré víno. Čím zrelšie, tým chutnejšie.“

Mama sa zasmee a pošúcha ma rukou po chrbte, aby ma zahriala. „Krásne sneží, že?“

„Veľmi pekne,“ poviem s úsmevom a mama sa pozrie k nebesiam. Napijem sa zo svojho studeného šampanského a strasie ma od chladu.

„Nejaké predsavzatia na nový rok?“ spýta sa otec a tiež sa napije z pohára.

„Ja len jedno. Viac oddychu,“ prezradí mama spokojne.

„Ja som si dal predsavzatie dokončiť altánok za domom.“

„To by si mohol,“ poviem rozhodne a mama so mnou súhlasí.
„Sľubuješ nám to už pár rokov.“

„Viem, no práca šerifa je časovo náročná. Zaberá mi veľkú časť života, ale tento rok to už urobím.“

„Som zvedavá. Toto predsavzatie si mal aj minulý rok. Alebo sa pletiem?“ doberá si ho mama.

Otec sa zamyslí. „Máš pravdu. Asi by to chcelo niečo iné.“

Zasmejem sa. „Chceš povedať - niečo splniteľné?“

„No, no, no. Len sa do mňa neobúvajte, lebo potom začnem pripomínať ja vám, čo ste sľúbili a nedodržali. Jessie, tebe to poviem v posteli.“

„Taylor!“ prskne na neho mama a zrazu je celá červená.

Áno, áno. To červenanie mám rozhodne po nej.

„Netvár sa tak zdrvene, Mel. Alebo si o mne a mame myslíš, že patríme do šrotu?“

„Taylor,“ sykne mama, aby ho znova napomenula.

„Čo sa týka týchto vecí... radšej si nemyslím nič.“

„Teraz ty, Mel. Aké predsavzatie na tento rok si dávaš?“ zaujíma sa oco.

„Nedávam si predsavzatia.“

„Prečo nie?“ chce vedieť mama.

Usmejem sa. „Lebo ich nikdy nedodržím.“

Mama sa zasmeje a pobožká ma na čelo.

„Potom viem, po kom si.“

„Hej, čo tým chceš povedať?“ zasmeje sa otec.

„Poďme už dnu. Je mi zima,“ povie mama a my nenamietame. Odoberieme sa domov a keď za nami otec zavrie dvere, z kuchyne vykukne Buldog s chvostom zastrčeným medzi zadné laby.

„Aha, hrdina z krajiny OZ,“ zasmeje sa otec a mama vezme malého hrdinu do náručia, aby ho vystískala.

„Kto si ešte dá šampus?“ spýtam sa a otec zamáva pohárom.

„Takéto čajíky nemusím, no keďže pivo došlo...“

„Je Silvester. Aspoň dnes zabudni na pivo. Piješ ho stále.“

„Vidíš? A ešte nikdy ma nesklamalo,“ zahlási na mamine slová spokojne a ona len prevráti oči.

„Aj ja si dám,“ povie mi a ja jej nalejem. Sadneme si v obývačke a mama vytiahne starý rodinný album.“

„Zase?“ zhrozí sa otec.

„Ako zase? Nevideli sme tie fotky celú večnosť.“

„No... len minulý rok na Silvestra.“

„Keby si ty aspoň raz niečo nekomentoval, Taylor Gerard!“ sykne mama a otvorí veľký rodinný album plný spomienok.

V obývačke posedíme ešte asi hodinu, potom si rodičia odídu ľahnúť a ja nazriem do mobilu. Diana mi volala trikrát a nakoniec mi poslala správu, v ktorej mi želá šťastný nový rok. Písal mi aj Mario, čo ma teší, no je len jedna osoba, ktorá by mi dokázala zdvihnúť náladu aj obyčajnou správou. Tá však už nezavolá.

* * *

Rozlúčky sú smutné, no niektoré až príšerne bolestivé. Keď moji rodičia odchádzali, plakala som, akoby odchádzali navždy. Presviedčala som ich, aby si kúpili letenky na neskôr, no otec je workoholik, ktorý bez policajnej stanice nevydrží príliš dlho, a mama je presne ten typ, ktorému je najlepšie doma. Preto sa rozhodli opustiť New York už tretieho januára.

Život ide ľahostajne ďalej, hoci ja sa cítim ešte osamelejšie ako predtým. Dni už nemajú takú farbu ako kedysi, nič nie je ako predtým. Ani ja nie. Rozchod so Sebastianom ma poznačil a stále nie som za vodou. Chýba mi. Chýbajú mi jeho pohľady, úsmevy... jeho láska... V každom prípade, takto zdevastovane som sa necítila ani po rozchode s Jouom Donnerom.

Ktosi klope na dvere. Vstanem z miesta a odoberiem sa otvoriť. Bulldog zostáva sedieť na zemi a spokojne ďalej spí. Otvorím dvere a stretnem sa s milým úsmevom poštarčky.

„Dobrý deň, slečna Gerardová. Mám pre vás poštu.“

Usmejem sa. Prevezmem list a vo chvíli, ako odchádza, pred domom zastane Dianino malé auto. Zamáva mi, potom rýchlo vyskočí a beží cez zasnežený chodník až ku mne.

„Ahoj. Nemá ti kto odhrabať chodník?“

Mávnem rukou a zavriem dvere, len čo vstúpi.

„Nechcelo sa mi.“

„Vidím, že sa ti nechcelo ani učesať.“

„Som v pohode.“

„Čo je to za list?“ zaujíma sa a vyzlečie si kabátik. Presunieme sa do kuchyne a ona si prehodí kabátik cez barovú stoličku, kam si následne aj sadne. Pozriem sa na obálku v prstoch a stiahne mi žalúdok. „To je z redakcie denníka People.“

Diana vytreští oči. „To bude odpoveď na tvoju žiadosť! Rýchlo, otvor to, nech vieme, či môžeme oslavovať.“

Zhlboka sa nadýchnem a otvorím. Nakoniec vytiahnem list, rozložím ho a čítam... a zostávam sklamaná.

„Och, Mel,“ vzdychne si Diana, ktorá vyčítala odpoveď už z môjho výrazu. „Veľmi ma to mrzí, srdiečko.“

No ja iba mlčím. Nemám slov. Len hľadím na papier a chce sa mi plakať. Toto je už piate odmietnutie zo strany novin. Ak sa to stane raz, je to náhoda, ak sa to stane dvakrát, ešte vždy to môžeme považovať za náhodu, no tretie odmietnutie už ukrýva jasný odkaz. A ak ide o piate...

„Proste ma potopil.“

„A čo si čakala?“ spýta sa. „Že ti kúpi kvety a pozve ťa na večeru do Plazy? Je logické, že sa naštvál a rozposlal o tebe zlé hodnotenia do všetkých novin, ktoré mu zišli na um.“

Sadnem si na stoličku vedľa nej a vložím si tvár do dlaní. Chce sa mi plakať a asi by som aj plakala, ak by mi nejaké slzy ešte zostali. Ocitla som sa v situácii, keď má človek pocit, že padol na dno stoky a už nikdy sa odtiaľ nedostane. Toto si naozaj nezaslúžim. *Alebo áno?*

„Nedal mi ani možnosť, aby som mu to vysvetlila.“

Diana si vzdychne, no iba mlčí. Možno hľadá vhodné slová, alebo mi len dopriava ticho, ktoré teraz potrebujem.

„Mám pocit, že stojím v presýpacích hodinách a zhora sa na mňa sype piesok. Som bez práce už takmer štyri mesiace. Našetrované peniaze sa mi pomaly mívajú. Potrebujem prácu, lenže kde ju mám, dočerta, hľadať? Som v stave, kedy uvažujem už aj o žobraní.“

„Nevzdávaj sa a hľadaj inde,“ zareaguje pokojne, akoby o nič nešlo, lenže ja nedokážem byť taká apatická ako ona. „Určite sa niečo pošastí.“

„Skúšala som veterinárne kliniky, no všade ma odmietli.“

„Tak skús osloviť nejakú menšiu, kde by ťa vzali aj bez praxe. V New Yorku je ich predsa kopa.“

„Veď ja ani neviem, či ešte chcem byť zverolekárkou.“

„Fajn, takže čo? Uviažeš si niekde lano a hodíš si to?“

Prevrátim oči a zložím papier, ktorý mi priniesla poštarica. „Proste som v háji. Som bez práce, príjmu a bez chuti do života. A nemám ani auto. Iní sa tešia zo začiatku nového roka, ja mám chuť strčiť hlavu do piesku ako pštros. Čoskoro nebudem mať ani na granule pre Buldoga.“

„Pozri sa, Mel. Nič nie je také zlé, ako sa na prvý pohľad môže javiť. Čo tak skúsiť niečo úplne iné? Mimo tvoj odbor, mimo novinarsku brandžu.“

„Nič iné robiť neviem, Diana.“

Chvíľu mlčí a hľadá na stroskotanca pred sebou, no nakoniec sa usmeje a chytí ma za ruku. „Vieš čo? Poďme do mesta. Dáme si niekde kávu, možno obed, a strávime príjemné popoludnie. A ty sa môžeš poobzerať aj po nejakej práci. Čo povieš?“

Váham. Pravdupovediac, nechce sa mi ísť nikam. Najradšej by som zaliezla do postele a nevystrčila ani nos.

„Na to rovno zabudni!“

Zamrkám. „Nič som predsa nepovedala.“

„Ani si nemusela. Poznám ťa tak dobre, že viem, na čo myslíš. Lenže to ti nedovolím. Najradšej by si sa niekam schovala a utápala sa v depkách. Ale s tým je koniec! Choď sa obliecť do niečoho, čo nenosia storočné babky, a pôjdeme do mesta.“

„Diana, ja vážne...“

„Bez výhovoriek. Obleč sa, počkám na teba. Máš na to tri minúty,“ povie po krátkej odmlke, počas ktorej si ma stihla zmerať od hlavy k nohám. „Dám ti desať, potrebuješ sa aj zľudštiť, ale ani o minútu navyše,“ dodá rozhodne a ja viem, že nemám na výber.

2. kapitola

Vyvláčim sa do izby na poschodí a tam sa dám dokopy. Na moje veľké počudovanie sa moja nálada zdvihne, len čo si oblečiem rifle a teplý sveter. Obujem si čižmičky a potom sa jemne nalíčim. Takto upravená vyzerám lepšie, ako sa v skutočnosti cítim, takže musím súhlasiť s vetou, že šaty robia človeka a make-up divy.

Chvíľu nato opustíme dom. Nepýtam sa, kam pôjdeme, je mi to fuk. Ako bez vlastnej vôle nasadnem do Dianinho auta a potom v spätnom zrkadielku sledujem svoj dom, kým sa mi celkom nestratí z dohľadu.

Celou cestou v aute obe mlčíme. V rádiu znie vianočná pieseň od Mariah Carey a ja myslím na posledné Vianoce, ktoré som strávila v Louisiane. Bolo to pred dvoma rokmi. Aj tieto Vianoce som chcela stráviť doma, no mama navrhla, že dorazia ku mne, a ja som nenamietala. Hoci som nebola ktovie akým dobrým spoločníkom, naši sa tu cítili príjemne.

Aspoň myslím...

Vrátim sa späť do reality, zaostrím pohľad a pozriem sa na cestu pred nami. Vonku je počasie, aké môže byť iba v zime. Šedé baldachýny ťažkých mračien sľubujú ďalšiu snehovú nádielku a studený vzduch poľadovicu.

Celý New York žije novým duchom. Po vianočných ozdobách niet ani stopy, zo stánkov nevyhrávajú koledy a nerozvoniava sladký punč. Nákupné centrá už nie sú vyčakané, ako zvyknú byť na Vianoce, a ponúkajú zľavy, o ktorých môžeme počas roka len snívať. V inom mentálnom rozpolžení by som sa z toho tešila, no teraz mám pocit, že to s tým lákaním zákazníkov poriadne prehávajú.

Diana hľadá na cestu a mlčí. Nie však kvôli tomu, že by nemala čo povedať. Diana hovorí, aj keď nie je o čom. Lenže teraz... Mys-

lím, že moja zlá nálada a spackaný život vplývajú aj na ňu. Toto musí jednoducho skončiť.

„Čo ty a Flynn? Klape vám to?“ rozhodnem sa prelomiť ticho a Diana sa na mňa nakrátko pozrie. Myslím, že ju moja otázka prekvapila a ja si náhle uvedomím, že posledné mesiace boli len o mne. Len ja a moje poondiate dobabrané súkromie. Úplne som zabudla na Dianu a na to, že má svoj život, ktorý pre mňa prestal existovať vo chvíli, keď sa ten môj zrútil.

„Áno,“ povie a usmeje sa. „Je to na dobrej ceste.“

„Na dobrej ceste k čomu?“ Alebo sa mi len zdalo, že tá veta nekončí?

Znova sa na mňa mrkne a usmeje sa. „Požiadal ma o ruku.“

Sánka mi padne až k nohám a srdce vynechá jedno, možno dve zabúšenia. „Požiadal ťa o ruku? Kedy?“

„Včera.“

„A čo ty?“

„Povedala som áno,“ zapiští celá šťastná a znova sa pozrie na cestu. Zrazu je z nej niekto iný. Teda nie, opäť je z nej tá pojašená Diana, ktorú poznám a ktorej sa pusa len tak nezavrie. „Viem, že je to narýchlo. Poznáme sa iba päť mesiacov, no som si istá, že je pre mňa tým pravým. Proste to viem.“

„Prečo si mi nič nepovedala už včera? Veď sme si písali.“

„No lebo... Mel, ty nevnímaš ani to, že si sa zabudla učesať.“

Čože? Ruky mi vyletia k vlasom, potom rýchlo sklopím tienidlo, aby som sa na seba pozrela v malom zrkadielku, a pravda ma kopne ako slon. „Ja som sa fakt zabudla učesať.“

Dočerta! Rýchlo sa prehrabávam prstami, nech nevyzerám ako rozstrapatená metla a Diana pokračuje ďalej.

„Posledné mesiace si úplne mimo. Chápem to. Naozaj, a práve preto som ti to nepovedala. Pravdupovediac, mala som obavu, že by si ma ani nevnímala.“

„Asi nie. Bože, Diana, mrzí ma to. Som taká hlupaňa. Správam sa ako ten najväčší sebec na svete. Nevie, čo to so mnou je.“

„Proste si len zamilovaná. Buď za ním choď a povedz mu, ako to naozaj bolo, alebo sa otoč a zabudni na neho.“

„Veľmi dobre vieš, že za Sebastianom nepôjdem. Ako by som sa mu po tom všetkom ešte vedela pozrieť do očí? Zradila som ho a klamala. Mlčala som o tom, čo sa stalo s Kyleom, a bola som pritom so Sebastianom. Spávali sme spolu! Toto mi nikdy neodpustíš, Diana. Medzi nami je koniec a ja to viem, len... musím zabudnúť.“

„Lenže ty si presne z tých, ktoré zabúdajú pomaly.“

„Vzal mi tak veľa...“

„Nevzal ti nič. To len ty si mu dala viac, ako si mala.“

„Neviem, čo mám robiť. Chcem zabudnúť, no neviem.“

„Neboj sa, čas ti ukáže správnu cestu aj smer. Stále si však myslím, že ak by vedel, že Kyle je len špina v ľudskej koži, pochopil by. Možno by ti aj odpustil, lenže ty si otáľala pridlho. Kyle mu povedal svoju verziu a on jej, samozrejme, uveril. Zjavne pomyslel na to, ako si sa mu kedysi ponúkla, a preto tomu podliakovi uveril každé špinavé slovo.“

„Na tom už nezáleží. Nebavme sa o tom. To, čo sa stalo, sa už neodstane a ja musím začať odznova. Aj keď netuším, ako to mám urobiť.“

„Začni žiť. Hneď, ako si nájdeš novú prácu, znova nadobudneš stratené sebavedomie a opäť budeš sama sebou. A ktovie, možno si niekoho nájdeš. Niekoho z nášho sveta.“

Má pravdu, naozaj potrebujem začať žiť.

„Sme tu,“ povie spokojne a zastaví pred luxusnejšou reštauráciou. Vypne motor a vytiahne kľúče zo zapaľovania. „Dáme si chutný obed a potom môžeme skočiť do parku. V tomto ročnom období tam bude pekne.“

„To znie dobre,“ zamumlem, no v hlave mám paniku. Nebola som medzi ľuďmi tak dlho, až mám pocit, že som zdivila. Aj napriek krčom v žalúdku však vystúpim a nasledujem ju.

Reštaurácia je malá, no útulná. Sadneme si k prvému voľnému stolu a okamžite k nám podíde mladý čašník. Podá nám jedálne a nápojové lístky a znova odíde.

Keď sa rozhodneme, čo si vyberieme, vráti sa, ako keby nám čítal myšlienky a pohotovo si pripraví poznámkový blok. Ani ne-

viem, či mám hlad, no aj napriek tomu si objednám ľahké kuracie penne a Diana morského vlka.

„Skoro by som zabudla,“ povie Diana, len čo čašník odíde, a usmeje sa na mňa. „Pozdravuje ťa Adam.“

„Fakt? To je od neho milé.“

Úžasný Adam.

„Nedávno sa ma na teba pýtal. Chcel vedieť, ako sa máš.“

„Čo si mu povedala?“

„Že sa máš fajn.“

„Pozdravuj ho.“

„Odkážem. A pýtal sa na teba aj Mario. Budúci týždeň bude mať oslavu narodenín. Pozval ma a zaujímal sa, či môže pozvať aj teba. Vie, že teraz nemáš náladu na večierky, no rád by ťa videl. Takže?“

„Povedz mu, že je to od neho veľmi milé, no...“

„Ale no tak, Mel. Budem tam predsa aj ja.“

„A aj kto? Mario je teraz vážený muž a má priateľov, ktorých by som nerada stretla.“

„Myslíš na konkrétnu osobu, však?“

Čo k tomu dodať?

Sebastian je posledný, koho by som chcela stretnúť. Akémukoľvek kontaktu s ním sa striktnie vyhýbam. Dokonca nečítam už ani noviny, aby som ho nezahladla na nejakom obrázku a znova nepocítila tú deštruktívnu bolesť, ktorá ma zovrie ako do lisu vždy, keď si na neho spomeniem.

„Pokiaľ viem, nie sú v kontakte. Sebastian je znova tým tajomným mužom, ktorým bol aj predtým. Veď vieš, že si svoje súkromie vždy chránil ako oko v hlave. Nikto o ňom nič nevie. Ešte ani noviny o ňom nepíšu.“

„Noviny pre istotu nečítam.“

„Je to divné. Akoby sa po ňom zlahla zem.“

„Nehovorme o ňom.“

„Okej.“

Prikróčí k nám čašník, ktorý nám prinesie naše nápoje a znova sa rýchlo vytratí.

„Takže ako? Čo poviem Mariovi?“

„Uvidím. Možno prídem.“

„Musíš začať žiť, Mel. To, že budeš sedieť doma a utierať si sople do rukáva, ti nepomôže.“

„Nie som na tom až tak zle.“

„Kecy na poldeci! Vyzeráš ako troska. Akoby v tebe zomrela duša.“

Opäť je pri nás čašník, tentoraz nám prináša jedlo a mne zostáva len dúfať, že jej slová nepočul. Keď sa znova vytratí, vrhnem na Dianu vyčítavý pohľad.

„Nabudúce hlasnejšie.“

„Sorry, Mel, no vážne vyzeráš ako strašiak. Prilepiť tvoju fotku na skrinku so sladkosťami a deti ju viac neotvoría.“

„Ok, stačí. Pochopila som. Vyzerám otrasne.“

Diana znežnie a vzdychne si. „Chcem pre teba len to najlepšie, to dobre vieš. Záleží mi na tebe a keď vidím, ako sa trápiš...“

„Je mi fajn. Naozaj.“

„Si mizerná klamárka. Pohľad na teba je odstrašujúci. Kruhy pod očami, aké máš ty, nemal ani strýko Fester, a to nehovorím o kostlivcovi, čo prevzal tvoju podobu. Vážne sa musíš spamätať! Najeme sa a pôjdeme do parku. Potrebuješ prísť na iné myšlienky a ja mám chuť na teplé víno.“

„Si autom.“

Usmeje sa. „Veď pri tomto stole nie som hádam jediná, čo má vodičák.“

To je fakt, preblesne mi myslou a pustíme sa do jedla.

Jeme v tichosti, čo ani jednej z nás nevaďí, a keď sa najeme, zaplatíme a vstaneme z miesta. Diana si oblečie svoj kabátik, ja vezmem ten svoj a odoberieme sa k východu. Keď však odchádzame, na dverách reštaurácie si Diana všimne papier, ktorý tam museli vylepiť len teraz, pretože keď sme sem prichádzali, nebolo tam nič.

„Mel, myslím, že dnes budeš mať šťastný deň. Cítim to v kostiach.“

„Dočítala si sa tam vari, že vyhrám v lotérii?“

Nahnem sa k papieru a pochopím.

„Čo povieš? Hľadajú čašníka a ty predsa vieš obsluhovať. V Louisiane si kedysi obsluhovala a nikdy ti to nebolo úplne cudzie.“

„Myslíš, že by som to mala skúsiť?“

„Potrebuješ predsa prácu, no nie?“

„Áno, len si nie som istá...“

„Zvládneš to! Si predsa šikovná. Tak to aspoň skús.“

Má pravdu. Za opýtanie predsa nič nedám a toto je vždy lepšie ako žobranie. „Fajn. Idem na to!“

Vstúpime späť do reštaurácie a oslovíme čašníka, ktorý nás obsluhoval. Chvíľu na to hovorím s nadriadeným a o päť minút neskôr prichádzam k Diane so spustenými ramenami.

„Nehovor, že ti urobil zlé meno aj tu, lebo sadnem do auta a pôjdem ho vyfackať.“

„To nie, len hľadajú chlapa.“

„To je vtip? Čo im prdlo v bedni?“

„Asi.“

„To sú ale sedliaci. Áno, celá táto vaša reštaurácia je omyl! Môžete ľutovať, že ste ju nevzali. Melany je skvelá čašníčka,“ kričí Diana na čašníka, ktorý nás obsluhoval a ten sa na ňu díva ako na zjavenie. Ja ju len ťahám preč, nech sa za ňu nemusím hanbiť.

„Diana, preboha, prestaň. Sme na ulici.“

„Čo, veď je to pravda. Sú to zadubenci,“ prskne nahnevane v kroku a ešte sa otočí, aby zakričala: „Viac k vám neprídeme!“

„Prestaň!“ syknem po nej a pokúšam sa ignorovať pohľady okoloidúcich, ktoré nás prepaľujú, akoby sme boli nejakí vandali.

„Tak ma nechceli. Nech si trhnú,“ zamumlem nakoniec a zapnem si bundu až k brade.

„Sú to tupci. Hádám majú niečo proti ženám? Možno je to podnik teplošov. Proti nim, samozrejme, nič nemám, no toto je už diskriminácia. Možno by sme ich mali zažalovať.“

„Radšej mlč, lebo ešte oni zažalujú nás.“

„Nech si trhnú. Ich smola, lebo prišli o veľa.“

Zasmejem sa. „Som vari medveď, že ma mažeš medom?“

„Nie, myslím to vážne. Nedokážem si predstaviť lepšiu čašníč-

ku, ako si ty. Ešte som nezabudla, ako si vypomáhala v rodinnej reštaurácii. Šlo ti to skvelo. Naozaj prišli o veľa, ale nech. Tvoj čas ešte príde a ja verím, že na teba čaká niečo oveľa väčšie.“

Kiežby...

* * *

Diana zaparkuje auto pred parkom a vystúpime. Vonku je chladno, takže si okolo krku omotám šál a na ruky navlečiem hrubé rukavice. Diana si nasadí čapicu, v ktorej vyzerá o päť rokov mladšie a vykročíme vpred.

„Je tu nádherne,“ povie po chvíli a ja musím súhlasiť.

„Až na tú zimu.“

Park je v tomto ročnom období skutočne prekrásny, no akýsi vyludnený. Nie je tu ani človečika a to som si myslela, že tu bude plno. Myslím, že je na vine počasie, do ktorého sa chce málokomu, a sneh, v ktorom je nutné sa boriť.

„Tá sa dá oželiť. Ten pohľad stojí zato. Nebola som tu dlho.“

A ja mám po jej slovách pred očami deň, keď som sa naposledy prechádzala v parku. Bola som tu so Sebastianom a stála som pred krokom, ktorý mal zmeniť celý môj život. Vtedy som ešte ani len netušila, že so Sebastianom zažijem tak veľa pekného... ale aj veľa bolesti a sklamaní.

„Naposledy s jedným bývalým, tuším pred dvoma rokmi. Spomínaš si na neho?“

„Myslíš na toho blondiaka s hnedými očami?“

„Áno, na neho.“

„Radšej mi povedz o Flynnovi a o tebe. Kedy sa plánujete vziať?“

„Ešte sme sa o detailoch nebavili, no ja by som chcela v lete.“

„Leto je fajn.“

„Že?“ zajasá a pustí sa do veľkej vravy. Hovorí o svojich plánoch, o predstavách, akú svadbu si praje, a ja len hľadím pred seba a nevnímam. Jej hlas sa mi začína vytrácať, mizne v úzadí mojej mysle a do popredia sa dostáva myšlienka na to, že jej závi-

dím. Diana konečne našla svoje šťastie a niečo temné vo mne sa preto cíti ešte horšie.

Dianu zbožňujem, je mi ako sestra, no práve v tejto chvíli cítim hnev a závišť. Prečo ona áno a ja nie?

Mám chuť plakať, pretože môj život sa otočil hore nohami a práve teraz to vnímam oveľa intenzívnejšie. Vedomie, že sa moja priateľka bude vydávať, mi trhá srdce na márne kúsky. Práve jej len to najlepšie, no zdá sa mi nefér, že zatiaľ čo ona prežíva najkrajšie obdobie svojho života, ja trúchlim ako vdova nad imaginárnym hrobom svojej stroskotanej lásky, ktorá mohla byť večná.

Ak by sa to všetko neposralo...

„Mel, si v pohode?“

Zarazene sa pozriem na Dianu a uvedomím si, že mi niečo hovorila a ja som bola duchom úplne mimo.

„Znova si sa nechala uniesť mimo náš kozmos, však?“

Už-už sa chcem obhájiť, vymyslieť si nejakú ospravedľujúcu výhovorku – teda lož –, no vo vrecku sa mi roztancuje telefón. Rýchlo ho vylovím z vrecka a potom prijmem hovor z neznámeho čísla, ktoré je mi predsa len akési povedomé.

„Ahoj, Melania. Spomínaš si na mňa?“

A ja stuhnem. Moje nohy zastanú a žalúdok mi zovrie bolestivý krč. „Kyle,“ šepnem bez dychu a Diana na mňa vytreští oči.

„Á, takže si nezabudla. To som rád.“

„Prečo mi voláš? Čo chceš?“

Na druhej strane sa iba zasmee. „Len vedieť, ako sa máš.“

„Ty špinavec! Ako sa ma po tom všetkom opovažuješ spýtať, ako sa mám?“

„Len pokojne, kráska. Len sa zaujímam.“

„Mám sa úžasne. Nikdy mi nebolo lepšie, tak mi daj pokoj a na toto číslo mi už nikdy viac nevolaj.“

Znova sa len zasmee. „Nebuď taká protivná. Ja si spomínam na okamih, kedy...“

Zruším hovor, jednoducho nemám silu počúvať tie odporné slová, ktoré mi pripomínajú moju potupu, môj zlom a krok do

priepasti, ktorý ma zničil. Zovriem mobil v ruke a pokúšam sa upokojiť, pretože srdce mi teraz búši takým tempom, že prekonal svoj vlastný rekord.

„Ten špinavý poondiaty úchylák. Prečo ti volal? Čo si o sebe myslíš? Daj mi jeho číslo! Zavolám mu späť a vyčistím mu žalúdok. Špinavec jeden!“

„Nechaj tak, Diana. Lepšie bude ignorovať ho.“

„Prečo ti vlastne volal?“

„Chcel vraj vedieť, ako sa mám.“

„To je ale drzosť. Ako sa opovážil? Och, zbila by som ho.“

„Myslíš si, že má niečo za lubom?“

„Aj keby, teraz ťa do kúta už nezatlačí. Nemá páku.“

„Aj keby ju mal, Diana. Viac ma nedostane.“

Diana ma objíma a tuho zovrie v náručí. „Stojím pri tebe, Mel. Nech sa deje čokoľvek. Ten podliak za to raz zaplatí. Uvidíš. Karma mu to vráti.“

Bodaj by si mala pravdu, Diana. Lenže práve takéto monštrá sa majú vždy najlepšie.